

جاه‌طلبی خداپسندانه

کشیش دَن دادس

”پس الآن این کوه را به من بده... تا ایشان را بیرون کنم.“ اینها سخنان کالیب هشتاد ساله است که در کتاب یوشع ثبت شده‌اند، در حالی که بنی اسرائیل به سرزمین وعده وارد شده و برای جنگ با دشمنان خود آماده می‌شدند (یوشع ۱۴: ۱۲). با توجه به موانعی که در مقابل کالیب وجود داشت و خطراتی که دشمنان آنها به وجود می‌آوردند، شاید این تصور به وجود بیاید که او شخص جاه‌طلبی است.

اما آیا جاه‌طلبی‌های کالیب خوب بود یا بد؟ اغلب اوقات واژه‌ی جاه‌طلبی تصاویری منفی از بانکداران و سرمایه‌گذاران وال‌استریت را به یاد افراد می‌آورد که طمع و خودخواهی خود را توجیه می‌کنند. یا ممکن است این کلمه را روی پوستری تبلیغاتی که روی عکس یک کوهنورد که در حال تلاش برای صعود از یک کوه است ببینیم. اما بلاخره آیا جاه‌طلبی بد است یا باید آن را در خود و فرزندانمان پرورش دهیم؟ آیا کتاب مقدس ما را به جاه‌طلبی تشویق می‌کند؟

وقتی کلمه‌ی جاه‌طلبی را در کتاب مقدس جستجو می‌کنیم - با نگاهی به ترجمه‌های مختلف انگلیسی - آن را در بخش‌های متعددی می‌بینیم که از چندین کلمه‌ی یونانی ترجمه شده‌اند. واژه‌ی جاه‌طلبی در هر دو زمینه مثبت و منفی به کار می‌رود. یعقوب به طور منفی کسانی را که ”حسد تلخ و جاه‌طلبی خودخواهانه“ دارند سرزنش می‌کند (یعقوب ۳: ۱۴). به طور مثبت، پولس می‌گوید: ”حریص بودم که بشارت چنان بدهم“ (رومیان ۱۵: ۲۰). به طور مشخص کتاب مقدس در مورد جاه‌طلبی خوب و بد صحبت می‌کند. اما چگونه تفاوت را درک کنیم؟

در ابتدا باید توضیح بدهم که جاه‌طلبی چیست. فرهنگ لغت صرفاً به یک معنی خاص اشاره می‌کند و آن را اشتیاقی شدید برای موفقیت و به دست آوردن خواهش‌ها تعریف می‌کند. اما این تعریف شاید کمی بیش از حد ضعیف باشد، به شکلی که براساس آن می‌توان تمام تصمیمات روزمره را رفتاری جاه‌طلبانه تلقی کرد. بنابراین، اجازه بدهید تعریف زیر را از جاه‌طلبی پیشنهاد کنم: انگیزه‌ی شدیدی که برای دستیابی به یک هدف خاص باعث غلبه بر موانع می‌شود. در اینجا دو نکته‌ی مهم وجود دارد. اول

رابطه‌ی میان "انگیزه" و "هدف" است. دوم، توجه داشته باشید که این تعریف همچنین شامل کلمات "غلبه بر موانع" و "دستیابی" است، که نشان می‌دهد مقداری تلاش و ابزاری برای غلبه کردن بر موانع نیاز است. بیایید هر یک از این مشاهدات را با جزئیات بیشتری بررسی کنیم.

انگیزه‌ها و اهداف

همه‌ی ما انگیزه‌هایی داریم؛ امیال و خواسته‌های روحی و جسمی. داشتن انگیزه جنبه‌ای از مخلوق بودن و محصول داشتن ذهن و بدن است. مشکل این است که گناه از چند جهت این رابطه را مخدوش می‌کند. اول اینکه نتیجه‌ی گناه بر روی انگیزه‌های ما با اهدافی منفی به شکل شهوات، هوس‌ها و خواهش‌ها بروز می‌کند. به این معنا که طبیعت گناهکار ما، افکار ما را دچار تزلزل می‌کند تا اهدافی را دنبال کنیم که برای خداوند خوشایند نیستند (یعقوب 4: 1-3).

دوم، گناه توازن رابطه‌ی میان انگیزه‌ها و اهداف را مخدوش می‌کند، و باعث می‌شود ما برای رسیدن به اهداف درست از انگیزه‌های غلط استفاده کنیم، (داشتن انگیزه‌ی بسیار برای چیزی بد، یا انگیزه‌ای کم برای هدفی خوب). در اینجا سخنان عیسی به فریسیان را در متی 23:23 باید به یاد آورد:

وای بر شما ای کاتبان و فریسیان ریاکار که نعنای و شبت و زیره را عشر-می‌دهید و اعظم احکام شریعت، یعنی عدالت و رحمت و ایمان را ترک کرده‌اید! می‌بایست آنها را بجا آورده، اینها را نیز ترک نکرده باشید.

به همین دلیل کتاب مقدس مکرراً به ما یادآوری می‌کند که با تجدید افکار آنچه برای خداوند مهم است را مهم بدانیم و از آنچه خداوند نفرت دارد متنفر باشیم. ما باید ذهن خود (و در نتیجه عواطف خود) را طوری تربیت کنیم که آنچه را خدا دوست دارد دوست داشته باشیم. به این آیه از رومیان 12: ۲ توجه کنید: "همشکل این جهان مشوید بلکه به تازگی ذهن خود صورت خود را تبدیل دهید تا شما دریافت کنید که اراده‌ی نیکوی پسندیده‌ی کامل خدا چیست". همچنین مزمو ۳۷: ۴، "و در خداوند تمتع ببر، پس مسألت دل تو را به تو خواهد داد".

معنای آن

بخش دوم تعریف جاه‌طلبی، استفاده از ابزار برای دستیابی به اهداف مورد نظر است. گناه ما را به تحریف ابزار مکشوف خدا برای رسیدن به اهدافمان سوق می‌دهد. ما اغلب از روش‌های گناه‌آلود برای دستیابی به اهداف خود استفاده می‌کنیم. در حالیکه ابزار مورد استفاده باید مطابق با کلام خدا باشد. کتاب مقدس مملو از دستورات و اصولی است که به جهت استفاده از این ابزار ما را راهنمایی می‌کند و راه‌های نیکو و همچنین ناشایست را به ما نشان می‌دهد. حتی اگر انگیزه‌هایی خوب و اهدافی برای خشنودی خدا در سر داشته باشیم، برای انجام و رسیدن به آنها نباید از طرق ناشایست پیش برویم. ما ممکن است بخواهیم فرزندی داشته باشیم، و این امر خشنودی خدا را به همراه دارد، اما ربودن نوزاد شخصی دیگر به عنوان وسیله‌ای برای رسیدن به این هدف، گناه است.

پیامدهای جاه‌طلبی خداپسندانه

بنابراین، بیایید این مشاهدات را کنار هم بگذاریم و به یک دیدگاه کتاب مقدسی در مورد جاه‌طلبی برسیم. اول، ما باید جاه‌طلبی‌هایی خداپسندانه داشته باشیم. پولس خود را شخصی جاه‌طلب توصیف می‌کند و قطعاً خداوند ما (با استفاده از تعریف ما در بالا) در مورد تحقق دعوت خود به عنوان نبی، کاهن و پادشاه جاه‌طلب بود. دوم، جاه‌طلبی خداپسندانه مستلزم داشتن انگیزه‌هایی است که به درستی با اهدافی نیکو مرتبط هستند. سوم، جاه‌طلبی خداپسندانه از ابزارهای درست برای رسیدن به آن اهداف استفاده می‌کند. اما چگونه در جاه‌طلبی خداپسندانه رشد کنیم؟

نظم، مسؤلیت‌پذیری و انگیزه

اول، ما باید ابزارهایی را که خدا به ما می‌دهد بشناسیم و از آنها به درستی استفاده کنیم. پولس در اول تیموتائوس 4: 7 می‌نویسد: "در دینداری ریاضت بکش" ما باید درک کنیم که نظم و انضباط در زندگی هر مسیحی برای غلبه بر تنبلی و داشتن یک زندگی خداپسندانه نقشی اساسی دارد.

دوم، مسؤلیت‌پذیر بودن است. بسیاری از مسیحیان وقتی در مورد مسؤلیت‌پذیری صحبت می‌شود دچار اضطراب می‌شوند. اما مسؤلیت‌پذیری را باید وسیله‌ای برای رسیدن به هدف دانست. مسؤلیت‌پذیری عبارت است از اطاعت همیشگی که از سر محبت انجام می‌شود. مسؤلیت‌پذیری به معنی لذت بردن از چیزهایی است که خداوند را خوشنود می‌کند. من و همسرم کارهایی را به فرزندانمان محول کرده‌ایم، و آنها اغلب از انجام آن‌ها خودداری می‌کنند، اما هدف ما این است که به آنها کمک کنیم تا علاقه به

نظم و کار را در خود پرورش دهند و مسؤلیت‌پذیری که زیربنای آن امور است در آنها رشد کند. انضباط و مسؤلیت‌پذیری راه‌های رسیدن به شادی و لذت بردن هستند.

هویت و جاه‌طلبی مسیحی

راه دیگر برای رشد در جاه‌طلبی خداپسندانه این است که مسیحیان هویت، جایگاه و هدف خود را درک کنند.

در مورد جایگاه، هر مسیحی باید درکی روشن و کتاب مقدسی از ماهیت شهروندی خود در ملکوت خدا داشته باشد. درک این موضوع اساسی که ما بر اساس عهد فرزندان خدای خالق هستیم. تأمل در اولویت‌های ملکوت خدا و داوری نهایی به ما کمک می‌کند تا جاه‌طلبی خداپسندانه را در خود رشد دهیم.

علاوه بر داشتن درکی درست از هویت (جایگاه) خود، باید دلیل بودن در این جایگاه را هم بدانیم (هدف). در همان ابتدای خلقت، خدا به آدم و حوا می‌گوید که چه کاری باید انجام دهند - ما آن را حکم خلقت می‌نامیم (پیدایش ۱: ۲۸). ما فراخوانده شده‌ایم که بارور و کثیر شویم. متأسفانه، بسیاری از کسانی که ادعای مسیحی بودن دارند، حاضر به قبول مسؤلیت ازدواج و بچه‌دار شدن نیستند. در فرهنگ مدرن، هم ازدواج و هم داشتن فرزند را مضر- و مخل شادی و آزادی شخصی تلقی می‌کنند. افرادی که بدون در نظر گرفتن اهداف خداوند در خلقت به دنبال تحقق خواهش‌های شخصی خود هستند به قطاری شباهت دارند که در حال خارج شدن از ریل است. به عنوان یک مسیحی، ما باید این روند را کنار بگذاریم و ازدواج را به عنوان هدیه‌ای از جانب خدا محترم بداریم. مگر اینکه دعوت نادر و خاص به مجردی به خاطر خدمت داشته باشیم، در غیر این صورت باید ازدواج کنیم، بچه‌دار شویم، و خانواده‌های خداپسندانه تشکیل دهیم.

حکم تسلط بر زمین از طرف خدا اشاره به داشتن شغل و کار کردن دارد. آیا شغل خود را به نوعی بخشی از آن حکم می‌بینید؟ در واقع باید این دید را داشته باشید، البته اگر شغلی قانونی و خداپسندانه دارید. هنگامی که کار خود را جزئی از نقشه‌ی کلی و بزرگ خداوند ببینید، جاه‌طلبی شما برای انجام کارهای نیکو و موفقیت باید رشد کند.

احکام ذکر شده مربوط به خانواده و زندگی در اجتماع است. اما خدا همچنین ما را در کلیسا قرار داده و با این کار، او نقشی را که باید در دعوت خود به عنوان برادر و خواهر بازی کنیم، برای ما آشکار می‌کند. خدا به هر ایماندار عطایی روحانی می‌بخشد

(رومیان ۱۲؛ اول قرن‌تینان ۱۲؛ افسسیان ۴؛ اول پطرس ۴) تا به وسیله‌ی آن به یکدیگر خدمت کنیم. همچنین به ما دستور می‌دهد تا به سوی دنیا برویم و انجیل را اعلام کنیم (مرقس ۱۶: ۱۵) و "جمیع امت‌ها را شاگرد سازیم" (متی ۲۸: ۱۹). هر دو تأکید - خدمت داخلی در کلیسا و اعلام انجیل به جهان - برای جاه‌طلبی خداپسندانه در زندگی مسیحی ضروری است.

پولس در دوم قرن‌تینان ۵: ۹، می‌نویسد: "لهذا حریص هستیم بر اینکه خواه متوطن و خواه غریب، پسندیده‌ی او باشیم." باشد که این در مورد ما نیز صادق باشد.

کشیش دن دادس، در کلیسای پرزبیتری وودراف روود در شهر سیمپسونویل، ایالت کارولینای جنوبی به خدمت مراقبت و مشاوره‌ی شبانی مشغول می‌باشد.

این مقاله در مجله [تیبیل‌تاک](#) منتشر شده است.